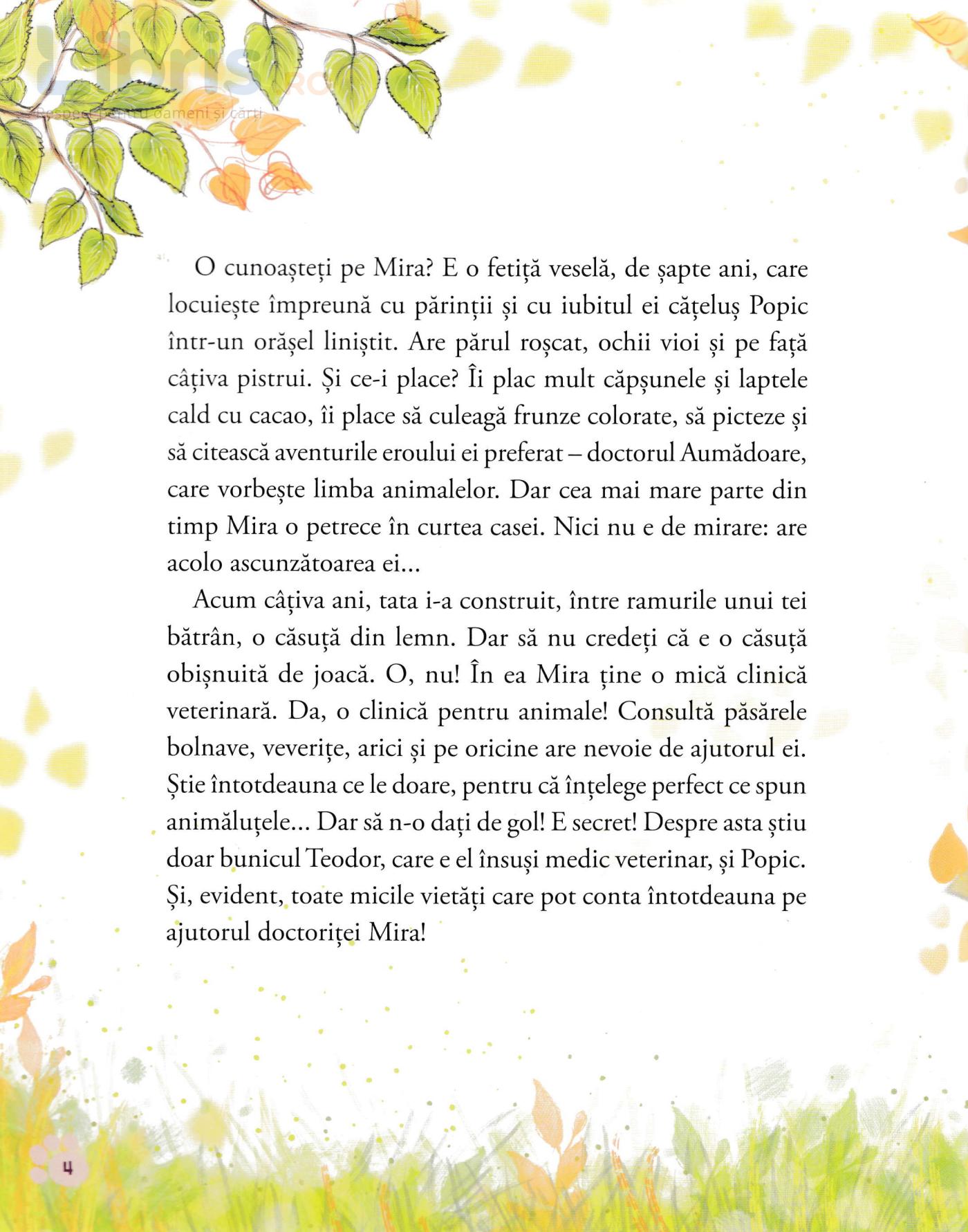

Pacientul plouat

Ilustrații de Agnieszka Filipowska

O cunoașteți pe Mira? E o fetiță veselă, de șapte ani, care locuiește împreună cu părinții și cu iubitul ei cățeluș Popic într-un orășel liniștit. Are părul roșcat, ochii vioi și pe față câțiva pistriui. Și ce-i place? Îi plac mult căpsunele și laptele cald cu cacao, îi place să culeagă frunze colorate, să picteze și să citească aventurile eroului ei preferat – doctorul Aumădoare, care vorbește limba animalelor. Dar cea mai mare parte din timp Mira o petrece în curtea casei. Nici nu e de mirare: are acolo ascunzătoarea ei...

Acum câțiva ani, tata i-a construit, între ramurile unui tei bătrân, o căsuță din lemn. Dar să nu credeți că e o căsuță obișnuită de joacă. O, nu! În ea Mira ține o mică clinică veterinară. Da, o clinică pentru animale! Consultă păsărele bolnave, veverițe, arici și pe oricine are nevoie de ajutorul ei. Știe întotdeauna ce le doare, pentru că înțelege perfect ce spun animăluțele... Dar să n-o dați de gol! E secret! Despre asta știu doar bunicul Teodor, care e el însuși medic veterinar, și Popic. Și, evident, toate micile vietăți care pot conta întotdeauna pe ajutorul doctoriței Mira!

**CĂSUȚA DIN COPAC
DOCTORIȚA MIRA**

41.

OIȚA RĂTĂCITĂ

Mira privea fericită pe fereastra trenului. La un moment dat, peisajul începuse să se schimbe, și fetița își dăduse seama că sunt deja aproape. În jur se înălțau, unul după altul, munți înalți, masivi și pitorești. Abia aștepta să ajungă în sfârșit la destinație.

– Țineți minte, da? se întoarse ea pentru o clipă de la geam ca să le arunce o privire părinților. Cum ajungem, ne lăsăm bagajele și plecăm imediat pe munte!

– Bineînțeles, Miruș, zâmbi tata. Probabil pot să ghicesc deja unde mergem în prima drumeție.

– La căbănuța noastră preferată de pe pajiste? zise mama, făcându-i tatei cu ochiul.

– Da, neapărat! se bucură Mira, amintindu-și locul atât de frumos pe care-l descoperiseră cu un an înainte.

Urcaseră atunci printr-o vale șerpuită până când ajunseseră la un platou întins, plin de flori sălbaticice și înconjurat din toate părțile de creste înverzite. Peste tot se auzeau behăit vesel de oi și sunet de talangă. La poalele unuia dintre piscuri se afla o căsuță de lemn. Acolo își petrecea toată vara un cioban tare de treabă cu turma lui. Îl ajutau la oi un câine ciobănesc prietenos, Blănosu', și gemenii lui, Maria și Vlăduț. Cele două familii se îndrăgiseră din prima zi și de aceea și

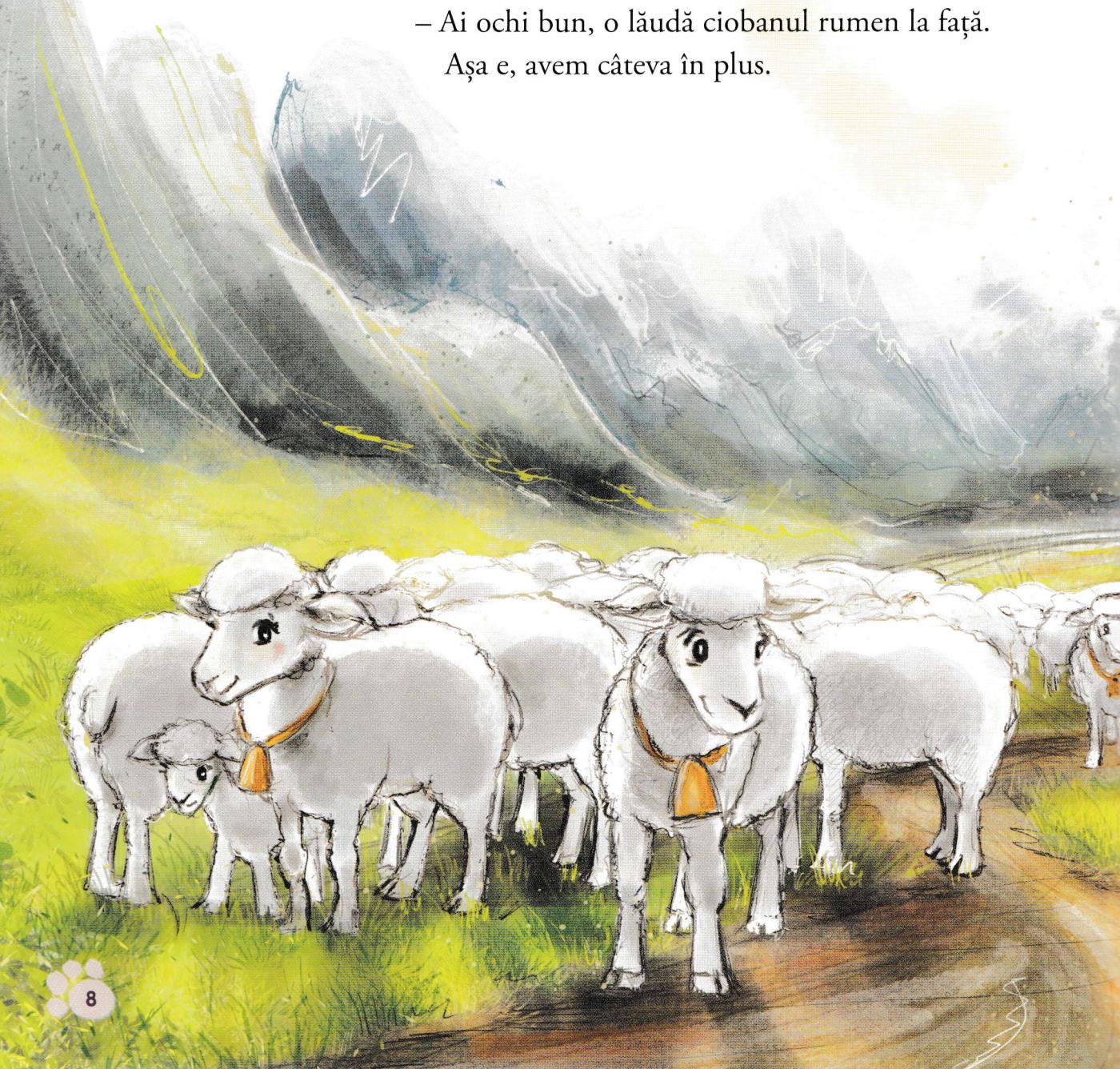

de data astă, imediat după ce-și lăsară bagajele la pensiune, Mira și părinții ei o porniră direct spre cabana din munte.

Odată ajunși acolo, după ce se salutară și se îmbrățișară cu toții, Mira se uită cu atenție la turma de mioare.

— Parcă s-au mai înmulțit, declară ea, încercând să cuprindă cu privirea toate oile risipite pe pajiște.

— Ai ochi bun, o laudă ciobanul rumen la față.
Aşa e, avem câteva în plus.

Respect pentru copii — Albișoara, Smântânica și Plăvaica au născut în primăvară câte doi miei fiecare! zise Vlăduț plin de însuflețire.

— Dar cea mai simpatică e mieluța Bălăioarei, arătă Maria spre o oită mică, albicioasă, care stătea lipită de oaia-mamă mai la o parte de turmă. Ia uite, Mira, nu ţi se pare că Fulguța e cea mai frumușică?

